

### บ้านทรุดเพราะสร้างบ่อสูบน้ำ ... หน่วยงานต้องชี้แจง !

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังฉบับนี้ เป็นกรณีของหน่วยงานซึ่งได้จัดทำบริการสาธารณะ เป็นเหตุให้เอกชนได้รับความเสียหาย โดยคดีนี้ถือเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งที่ศาลปกครองได้มีคำวินิจฉัยเพื่อคุ้มครองสิทธิ ในทรัพย์สินของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานของฝ่ายปกครอง

คดีนี้เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (เทศบาลตำบล) ได้จัดทำโครงการก่อสร้างวางท่อระบายน้ำ พร้อมบ่อสูบน้ำคอนกรีตเสริมเหล็กในหมู่บ้านที่ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัย โดยมีผู้รับจ้าง คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 (ห้างหุ้นส่วน จำกัด ท.) เป็นผู้ดำเนินการ ในระหว่างก่อสร้างผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ขุดเปิดหน้าดินทางด้านทิศตะวันออกของบ้านผู้ฟ้องคดี และตอกเสาเข็มขนาดใหญ่ล้อมรอบบริเวณดังกล่าว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ใช้ความระมัดระวังในการก่อสร้าง เป็นเหตุให้บ้านของผู้ฟ้องคดีเอียงทรุด เสา คาน พื้น ผนัง และเพดานบ้านแตกร้าว ผู้ฟ้องคดีได้ให้บริษัทผู้รับเหมาสำรวจและประเมินราคาค่าเสียหายคิดเป็นเงิน 850,000 บาท และแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าเสียหายแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเพิกเฉย

ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกัน หรือแทนกันชดเชยค่าเสียหายดังกล่าว

ข้อเท็จจริงที่รับฟังได้ในคดีนี้ก็คือ มีการประชุมระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และ ตัวแทนชุมชนที่ผู้ฟ้องคดีอยู่อาศัย โดยมีข้อตกลงร่วมกันว่าผู้รับจ้างยินยอมตอกกำแพงดิน (Sheet pile) ตลอดแนวที่จะ มีการขุดท่อ การถอน Sheet pile ให้ถมดินบริเวณด้านข้างของท่อถอน และจะจัดหาผู้ควบคุมงานที่มีความชำนาญการ และสามารถตัดสินใจได้มาประจำที่บริเวณก่อสร้าง และต่อมาได้มีการแก้ไขข้อสัญญาโดยกำหนดให้ใช้ Sheet pile ควบคู่กับแผ่นเหล็กของผู้รับจ้างซึ่งมีประสิทธิภาพเช่นเดียวกับการใช้ Sheet pile เกะเกี่ยวต่อเนื่องกัน เมื่อมีการขุดพบ ท่อร้อยสายโทรศัพท์ของบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองและผู้แทนบริษัทฯ ตกลงร่วมกันให้เลื่อน จุดขุดบ่อสูบน้ำเข้ามาใกล้บ้านผู้ฟ้องคดีมากขึ้น

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จะต้องดำเนินการโดยระมัดระวังยิ่งขึ้นและ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ต้องตรวจสอบและควบคุมใกล้ชิดยิ่งขึ้น เมื่อการขุดดินบริเวณบ้านผู้ฟ้องคดีไม่ใช่งานที่มีความรู้ ด้านการก่อสร้างอยู่หน้างานเพื่อควบคุมงาน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไม่ตอกกำแพงดิน (Sheet pile) และฝังแผ่นกันดินฝัง ตลอดแนวก่อนเพื่อป้องกันการเลื่อนไหลของดินจากบ้านผู้ฟ้องคดีตามข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 และตัวแทนชุมชนของผู้ฟ้องคดี ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้ขุดดินทิ้งไว้เกิน 7 วัน ถือเป็นการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามแบบงานก่อสร้างแนบท้ายสัญญาจ้าง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ก็ทราบถึงการฝ่าฝืนข้างต้น แต่ก็มีได้ หาทางแก้ไขปัญหา

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ต้องขุดดินเพื่อสร้างบ่อสูบน้ำเป็นความกว้าง 5 เมตร ยาว 15.75 เมตร ลึก 6 เมตร ย่อมเห็นได้ว่าดินใต้บ้านของผู้ฟ้องคดีต้องไหลทะลักออกมา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ไม่ได้ใช้แผ่นเหล็ก กันดินฝังฝังลงในแนวดินที่จะขุดก่อนเป็นเหตุให้ดินใต้บ้านของผู้ฟ้องคดีทรุดไหลออกมามีผลทำให้โครงสร้างอาคาร ได้แก่ เสา ฐานราก และคานคอนกรีตที่รองรับชั้นสองของบ้านเกิดการแตกร้าว อันเป็นผลโดยตรงจากการกระทำ โดยประมาทปราศจากความระมัดระวังของฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะผู้รับจ้าง และฝ่ายนายช่างผู้ควบคุมงานของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ที่มิได้ใช้ความระมัดระวังตามหลักวิชาชีพช่างตามที่ได้รับมอบหมายที่จะต้องปฏิบัติตามสัญญา ทุกขั้นตอนเพื่อป้องกันความเสียหาย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอาจใช้ความระมัดระวังเช่นนั้นได้ แต่หาได้ใช้ให้ เพียงพอไม่ จึงถือเป็นการกระทำละเมิดซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจำต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา 420 และมาตรา 438 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

นอกจากนั้น คดีนี้คู่กรณีฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้โต้แย้งว่าเป็นการยื่นฟ้องเมื่อพ้นระยะเวลา 1 ปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุแห่งการฟ้องคดี ซึ่งศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ได้เริ่มก่อสร้างบริเวณบ้านผู้ฟ้องคดีในเดือนตุลาคม 2548 จนถึงต้นปี พ.ศ. 2549 ความเสียหายต่อบ้านเริ่มปรากฏชัดขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงไปแจ้งความไว้เป็นหลักฐานในวันที่ 24 มกราคม 2549 การก่อสร้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อเนื่องเรื่อยมาจนส่งผลกระทบทำให้โครงสร้างสำคัญของบ้านแตกร้าวเสียหายและทรุด การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องในวันที่ 19 ตุลาคม 2549 จึงถือเป็นการฟ้องภายใน 1 ปีนับแต่วันที่รู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีตามค่าแห่งความเสียหายที่แท้จริง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 906/2556)

คดีนี้ถือเป็นบรรทัดฐานการปฏิบัติราชการที่ดีสำหรับหน่วยงานทางปกครองซึ่งมีหน้าที่ในการจัดทำบริการสาธารณะ ไม่ว่าหน่วยงานจะเป็นผู้ดำเนินการเองหรือจะว่าจ้างให้เอกชนดำเนินการแทนก็ตาม หน่วยงานจำเป็นต้องใช้ความระมัดระวังและควบคุมตรวจสอบการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ในสังกัดและฝ่ายซึ่งเป็นผู้รับจ้างในทุกขั้นตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากการดำเนินงานนั้น ๆ จำต้องใช้ความรู้ความสามารถเฉพาะทางแล้ว หน่วยงานหรือฝ่ายผู้รับจ้างจำเป็นต้องใช้ความระมัดระวังให้มากยิ่งขึ้นตามหลักวิชาชีพของตนเอง และต้องปฏิบัติตามสัญญาข้อต่าง ๆ ที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัดด้วยครับ !

นายปกครอง